

VADKERTI HARANGOK

AZ ÉRSEKVADKERTI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA
XXXII. ÉVFOLYAM 11. SZÁM 2023. NOVEMBER (SZENT ANDRÁS HAVA)

A kereszt királya

Ma, az egyházi év utolsó vasárnapján, Krisztust, a mindenség királyát ünnepli az Egyház, és a katolikus hívők, akik szerte a világon különböző országokban és különböző uralmak alatt élnek, arra gondolnak, hogy mindannyian Isten országához tartoznak és Krisztus szelíd uralma egyesít minden benne hívő keresztény embert.

Nyilvános működésének kezdetén a sátán megkísérti Jézust. Felviszi egy magas hegyre és ott a sátán azt mondja Jézusnak, hogy minden dicsőséget és hatalmat neki ad, ha leborulva imádja. Jézus határozottan visszautasítja a kísértőt, elutasítja a felkínált hatalmat, nem kér ebből az uralomból, mert nem így akar uralkodni a világon.

Egy másik alkalommal, a csodálatos kenyérszaporítás után Jézus észrevette, hogy az emberek, akik ettek a kenyérből, „érte akarnak jönni és erőszakkal királlyá akarják tenni” (Jn 6,15). De ő félrevonult és visszament a hegyre, hogy egyedül legyen. Jézus nem akar politikai értelemben vett király lenni és elzárkózik attól, hogy népfelkiáltással királlyá válasszák.

E két jelenetből világosan látszik, hogy Jézus mind a sátán, mind az emberek által felkínált királyságot elutasítja, és ennek nagyon egyszerű oka van: igazi hatalommal valójában sem a sátán, sem a tömeg nem rendelkezik. Az igazi hatalom Isten kezében van, és Jé-

zus egyedül Istentől fogadja el a hatalmat. Mennybemenetele előtt Jézus összegyűjtötte tanítványait egy hegyen és a következő szavakkal búcsúzott el tőlük: „Én kaptam meg minden

gyok mindennap, a világ végéig” (Mt 28,18-20). Jézus Istentől kapott hatalma maradandó. A világ országainak dicsősége, amit egykoron a sátán megmutatott, időközben eltűntek.

hatalmat az égen és a földön. Menjetek, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek. És én veletek va-

Krisztus dicsősége azonban, amely szenvedésében, halálában és feltámadásában nyilvánult meg, nem múlik el soha. Ezt a dicsőséget nevezhetjük a világ végéig velünk maradó Krisztus királyságának.

Jézus szenvedéstörténete vi-

lágosan megmutatja, hogy mit jelent az ő királysága. Elfogása után Jézust először a zsidó főtanács, majd a római helytartó hallgatja ki. A főtanács előtt az a vád, hogy Jézus az Isten Fia, Pilátus előtt pedig királysága kerül szóba. Jézus nem utasítja vissza Pilátus kijelentését, de azonnal tisztázza, hogy az ő királysága és uralma nem ebből a világból való. A helytartó igyekszik megmenteni Jézust, s azt reméli, hogy a megostorozás után a nép megszánja őt, és nem kéri a halálos ítélet kimondását. Amikor Pilátus kivezetteti Jézust a nép elé, ezekkel a szavakkal mutat rá: „Nézétek a királyotok!” (Jn 19,14), majd ezt kérdezi a néptől: „Keresztre feszíttessem a királyotokat?” Pilátus szavai ellen a főpapok így tiltakoznak: „Nincs királyunk, csak császáruk!” (Jn 19,15). Azzal, hogy a Jézust vádló zsidók elismerik a római császár fennhatóságát, egyúttal elutasítják Jézus királyságát. Pilátus viszont mégis ezt íratja a keresztre: „A názáreti Jézus, a zsidók királya!” (Jn 19,19), és később a zsidók tiltakozására sem változtatja meg a tábla szövegét.

Mi pedig most abban a helyzetben vagyunk, hogy állást kell foglalnunk: elismerjük-e Jézust királynak? Elismerjük-e, hogy ő a mi szívünk és életünk királya?

© Horváth István
Sándor;
Fotó:
eszjé

Szent András apostol

Gondolatok templomunk védőszentjéről

Szent János elbeszélése szerint András egyike annak a két tanítványnak, akik először követték Jézust. Kezdetben Keresztelő János tanítványai közé tartozott, de amikor meggyőződött róla, hogy Jézusban megtalálták a Messiást, hozzá csatlakozott. Ezért vitte el Jézushoz a testvérét, Simon Pétert is (Jn 1,35--42)

A Márk-evangélium szerint Jézus maga hívta meg Simonnal és Zebedeus fiaival, Jakabbal és Jánossal együtt a Galileai-tó partján (1,16--20; vö. Mt 4,18--22). András jelen van, amikor Péternek, Jakabnak és Jánosnak az utolsó időkről beszél Jézus az Olajfák hegyén (Mk 13,3), és Fülöppel ő viszi a pogányokat Jézushoz az utolsó napokban (Jn 13,22).

Az újszövetségi apokrif iratok, különösen az András Cselekedetei sok részletet közölnek az apostol életéből, de ezek történeti hitelessége nagyon kérdéses. Az apostolok szétválása után András Kiszázia tartományban a Fekete-tengertől délre fekvő vidéken, Thrákiában és Görögországban hirdette az evangéliumot. Biztosnak látszik a hagyománynak az az adata, hogy 60-ban az achaii Petra városában keresztre feszítették. Keresztjének szarait nem derékszőgben, hanem átlósan ácsolták, ezért nevezik Andráskeresztnek ezt a formát.

Ereklyéit a 4. századtól Konstantinápolyban őrizték, 1208-ban erőszakkal vitték át Amalfiba. II. Pius pápasága idején, 1462-ben a fejet Rómába vitték. 1964-ben, a keleti és nyugati Egyház kiengesztelődésének jeleként a pápa átadta a konstantinápolyi pátriárkának, és Petrába, vértanúsága helyére került vissza.

Ünnepét a naptárak novem-

ber 30-ra teszik. Rómában a 6. század óta ünneplik.

András életéről -- aki az elsők között követte Krisztus

Görögországot, míg végül Achaiában Aegeas prokonzul elé állítják.

A helytartó megkérdezte tő-

re feszítették." Erre András elmagyarázta, hogy Jézus kereszthalála misztérium, és hajlandónak mutatta magát arra, hogy e misztériumról többet is elmondjon, ha a helytartó hallani akarja. Aegeas így felelt erre: „Én türelemmel meghallgatlak, de ha te utána nem teszed meg engedelmesen, amit mondok neked, magad is megtapasztalhatod a kereszt misztériumát!”

András egy nagy beszédben föltárta a kereszt által történt megváltást. A helytartó egyre türelmetlenebbül hallgatta. Végezetül börtönbe küldte, hogy András rájöjjön: teljesen értelmetlen dolog önként a kereszthalált vállalni és kitenni magát a legszörnyűbb kínoknak. Amikor a legválogatottabb kínzások sem törték meg, parancsot adott, hogy feszítsék keresztre.

Amikor András megpillantotta a számára készített keresztet, hangosan fölkiáltott: „Üdvözlégy, szeretett kereszt! Te szépséget és ragyogást nyertél az Úr tagjaitól. Mert mielőtt az Úr fölszállt volna reád, a föld rémülete voltál, most azonban rajtad keresztül az én Uramhoz megyek!”

Miután megfeszítették, két napig függött András a fán, s a legenda szerint ő maga tartotta vissza az embereket attól, hogy levegyék. A harmadik napon véget értek kínjai. Halála pillanatában csodálatos fény ragyogta körül, és Krisztus hűséges vértanúja látta, hogy dicsőségében jön el érte az Úr.

Istenünk, ki Szent Andrást apostoloddá és vértanúddá tetted itt a földön, kérünk, engedd, hogy Egyházad állandó pártfogója legyen a mennyben!

(Írás és fotó: NET)

hívó szavát: „Jöjjetek utánam, én emberhalásszá teszlek titeket!” -- az evangéliumokból keveset tudunk meg. Annál többet mond el az András Cselekedetei című apokrif könyv. Elbeszéli, hogy milyen viszontagságok közepette vitte Krisztus örömhírére András apostol Örményország napégette pusztaságain, Kurdisztán szakadékos hegyein át a Fekete-tenger partjáig. Feltűnik a szkíták földjén is, és hirdeti az evangéliumot a nomád pásztorok és vadászok sátraiban. Végigjárja Thrákiát és

le: „Te vagy az az András, aki lerontod a bálványok templomát, és az embereket abba a babonás szektába csábítod, amelynek kiirtására a római császárok parancsot adtak?” András így válaszolt: „A római császárok még nem ismerték föl, hogy Isten Fia minden ember üdvösségéért jött el”, és meggyőző tanúságot tett Jézus mellett.

Aegeas kifakadt: „Csodálkozom rajta, hogy értelmes ember létedre hogyan tudsz olyan valakit követni, akiről magad mondod, hogy kereszt-

Egyik szentünk gyakran felsóhajtott, és csodálkozva hallgatták, mert igen sokszor mondta: „Testvéreim, mikor kezdjük már el végre szeretni igazán a jó Istent?”

Talán advent, az új egyházi év kezdetén így is kérdezhetném: Mikor térünk már meg? Mikor javulunk már meg? Mikor vesszük végre komolyan a hibáink, bűneink elleni küzdelmet, és mikor kezdjük valóban szívből szeretni az Úr Jézust? Akit a mennyi Atya küldött közénk?

Egy imádságot találtam, ami úgy érzem a karácsonyi készület idején, a lelki élet komolyabban vételében segít bennünket. „Indíts el Uram a megtérés útján, ha mereven, külsőséges formásokhoz tartom magamat, ha túlzott elfoglaltságba menekülök, ha a szentmisén csak „kötelességből” vagyok jelen, ahelyett, hogy igazán ünnepelnék, ha elfelejtem, hogy az Isten iránti szeretet mértékének a felebarátaim iránti szeretetem a mutatója, ha sikertelenségeim miatt életkörülményeimet, családtagjaimat, környezetemet hibáztatom, és az okokat nem önmagamban keresem. Szólj, Uram, legalább egy szót, és meggyógyul az én lelkem!” (Gyűrű, 1998. A. 11. old.)

1. Külsőségekhez ragaszkodom?

Bizony sokszor csak a külsőségeket, a szépet, az ünnepelést, a hangulatot keressük. Mert szebb a templomi esküvő, mert milyen szépek a kis menyasszonyok elsőáldozáskor, meg, hogy bér mátkozáskor ajándékot kapnak... meg hát kiöltözve az új ruhát a templomba illik először fölvenni, meg hogy milyen lenne az a temetés, ha pap nélkül csak úgy elkaparnák, mint a kutyát... Ezek azok a külsőségek, amik nem baj, ha megvannak, de nagy baj, ha csak az van meg! Ha a külsőt nem kíséri a belső, ha a látszatra adunk, de a lelkünkkel – mivel

Megtérés?!

Gondolatok advent kezdetén

nem látják – nem törődünk. Ha csak az ünnepség a fontos és nem az, hogy az Úr Jézus jön és kitüntetés látogatásával a szentáldozáskor. Ha csak a kocsiszámra összehordott koszorú számán mérjük le, hogy valakit szerettek-e, és nem vesszük észre, hogy egy árva Miatyánkkal sem segítettek, jártak közben értük a jó Istennél. Kell a szép külső... de advent intése: ki ne maradjon a belső, a lelki készület, a lelki megújulás.

2. Elfoglaltságomra hivatkozom

Itt is sokan verhetnék a mellüket az adventi bűnbánat idején: mindennel törődtem, csak a lelkemmel nem. Mindenki nek ajándékot készítettem, de a jó Istenre keveset gondoltam. Milyen sokszor ki mondjuk: Nem imádkoztam, mert nem, volt időm, nem vettem részt a szentmisén, mert nem értem rá... nem végeztem el még a húsvéti szentgyónást sem, mert nem jutott rá idő...

Vedd észre, Testvérem! Ez mind hazugság részedről! Egyik sem igaz! Csak egyszer őszintén vedd számba este, hogy mivel foglalkoztál, és rájössz, mennyi fölösleges beszéd, mennyi fölösleges időpocsékolás volt... és te azt mered mondani, hogy nem

volt két perced arra, hogy Istennel beszéljess?!

Vasárnapjaid! Sok a dolgod. Elhiszem. Volt lelkiatya, aki azt ajánlotta, hogy amikor úgy érezzük, hogy nem győzzük elvégezni mindazt, ami ránk vár, menjünk be a templomba egy félórára imádkozni, és rájövünk, hogy minden dolgunkat el tudjuk végezni... A lelki béke, nyugalom arra képesít, hogy teljesítményed is jobb legyen.

Húsvéti szentgyónás elmu-

tán mégis megteszi. Már anyukája nem is örül neki, mert látja, nem szeretetből, nem szívesen tette, hanem, mert muszáj volt.

Ne legyen a mi szentmisénk ilyen muszáj-mise, hanem legyen öröm, hogy eljöhettünk, el tudtunk jönni, és egyáltalán itt van köztünk az Úr Jézus, és nem mondta, elmegyek, itt hagyom őket, nem érdemlik meg, hogy egy hétig itt várjak a szentségházban, hogy eljöjjenek hozzám.

4. Isten szeretet mértéke: a felebaráti szeretet

Gyerekeket kérdeztem: Ha az Úr Jézus ide most bejönne, adnátok-e neki cukrot, vagy csokit? Már feltételeztem, hogy van. – Hát persze, én mind odaadnám. – Hát mért nem adod oda? – Hát mert nincs itt az Úr Jézus.

Tévedsz gyereken, de tévedsz, testvérem, Te is, ha így gondolsz. Mert Jézus itt van. És neki adhatsz bármit ajándékkul, beszélgethetsz vele, szeretheted, játszhatasz vele... A melletted ülő társad az! Ő kér, ő várja szeretetedet. Maga Jézus mondta: „Bármit tesztek egynek is a legkisebbek közül, azt nekem tettétek.”

5. Másokat okolok, hogy magamat okoljam, az eszembe se jut!

A megtérés ott kezdődik, hogy önvizsgálatot tartunk. Észrevesszük a magunk hibáit. Nem másokat okolunk mindenért, hanem rájövünk, hogy sok bajunknak, az emberek elfordulásának mi magunk vagyunk az okai. Talán a rártartásunk, talán a büszkeségünk, vagy kapzsiságunk?

Nézzünk magunkba, és próbáljuk meg jobban szeretni Jézust, akivel szeretnénk találkozni, nemcsak karácsonyi ünnepelés szép hangulatában, hanem majd akkor is, amikor magához hív bennünket. Ámen.

Érsekvadkert,
2005 decembere
András atya
Fotó: Kristók J.

Nagyon örülök fiunk szép bizonyítványának – mondta az édesapa feleségének az évzáró után –, de tele vagyok a jövője miatti aggodalommal. Sok mindent megtanult, elsajátított készségeket, és biztos még sokat fog tanulni, mert helyén van az esze. De vajon elég-e ez a mai világban az érvényesüléshez? Azt látom, hogy ma nálunk többnyire azok lesznek sikeresek, akik ügyesek, furfangosak, megtalálják a „kiskapukat”, nem pedig azok, akik komolyan megalapozott tudással, becsületes és szorgalmas munkával igyekeznek előre jutni. Mi mindig a becsületre, tisztességre próbáltuk a gyerekeinket nevelni, meg is kaptam a magamét a lányunktól, amikor gratulált főosztályvezetői kinevezéséhez mondván: jó, hogy legalább ezt elérte. Kár, hogy még mindig a hatéves, elavult autónkkal járunk, és egy lakótelepi panellakásban lakunk. Tudod – válaszolt felesége –, tény, hogy nem élünk fényűzően, de gyerekeink nagyobb értéket kaptak azzal, hogy szeretetben élünk, hogy feltétlenül bíznak egymásban, hogy a családban örömben és bánatban, jóban-rosszban mindig számíthatunk egymásra.

Közhelyszámba megy a megállapítás: válságban élünk. Szent II. János Pál pápa sokszor hangsúlyozta, hogy nem a társadalom, a család van válságban, hanem az ember, aki úgy akar élni, mintha Isten nem létezne. Ferenc pápa többször megismétli az európai ember válságának valódi okát: beszélhetünk-e globalizációról, ha a testvériség legalapvetőbb forrását, az Atyaságot tagadjuk? Ha eltűnik az Atyaság, a transzcendens Atyaság az emberek világából – magyarul az Isten –, akkor torzul a személy és a szabadság fogalma, a szabadság egoizmusba, in-

Hívom a családokat

dividualizmusba, önzésbe fordul át, s elveszik a szolidaritás. Az emberi személy a test, a lélek és a szellem egy-ége. Azok, akik az embert csak biológiai lénynek tekintik, szellemét és értelmét is materiális tényezők hatásának

halmazát, szabadsága megkövetését látja. Aki „lélek szerint jár” annak az evangélium öröm forrása, mert megadja a szükséges útmutatást a szabadon választott és megélt szeretet gyakorlásához. Azt mondom tehát:

tekintik, megfosztják méltóságától, létének értelmétől. Az emberi személy méltóságának alapja az istenképeség, azaz, hogy Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette. Ehhez a méltósághoz pedig alapvetően hozzátartozik az ember transzcendenciája és hivatása.

Soroljatok fel néhányat körünk válságjelenségei közül! Mi ezekben a közös? Milyen veszélyekkel jár, ha nem ismerjük fel gyökerüket?

Az ember hivatását Istentől kapja teremtetésekor, amikor Isten a semmiből a létbe hívja őt, hogy célját elérve az Ő örök boldogságának részese legyen. Isten minden embert meghív a szentségre, a többi ember és a világ szolgálatára, ez az emberi lét értelme. Az ember hivatásának Jézus Krisztus követésével, az Ő új parancsának (Jn 13,34) teljesítésével felel meg. Aki „test szerint” él, az az evangéliumban csak súlyos terhek, nehéz szabályok

„Lélek szerint járjatok, és ne teljesítsétek a test kívánságait!” (Gal 5,16)

Amíg azonban az ember hivatását keresi, és meg akarja találni a teljesítéséhez vezető utat, számtalan és sokféle kihívás éri. Ferenc pápa Evangélium Gaudium c. apostoli buzdításában felsorol néhány nagy kihívást: a kirekesztő gazdaságot, amely sokakat nyomorba taszít, a pénz bálványozását, azaz a pénzt legfőbb értéknek tekintő gondolkodásmódot, azt a politikát, amely nem az ember javát, hanem a pénzt szolgálja, a társadalmi egyenlőtlenséget és az erőszakot, a különböző kultúrák közötti rossz kapcsolatokat, a nagyvárosok elidegenedését. Gondoljunk csak meg, milyen csábításoknak van kitéve egy mai fiatal, amikor szabad idejét akarja jól eltölteni; mennyi mindent kell megfontolnia pályaválasztáskor; milyen nehéz eldöntenie, hogy a rövid távon kecsegtető vagy a hos-

szú távon értékesebb, de küzdelmesebb úton induljon-e el. Szemesnek áll a világ – mondják, de hol vannak a „szemesség” erkölcsi korlátai? Igaz-e, hogy nagyszüleink erkölcsi felfogása elavult, ha ehhez ragaszkodunk, nem juthatunk semmire? Tény, hogy nagyot változtak a házasság és a családalapítás körülményei, de az átlagember nehezen láthatja át, hogy mi nyújtja a nagyobb biztonságot, mi a boldog családi élet biztosítója: a régi vagy az új felfogás?

Hogyan tudtok segíteni gyerekeiteknek emberi hivatásuk felismerésében? Milyen szerepe van a hivatás kibontakozásában a családi háttérnek és az iskolának?

A nevelés talán legnehezebb feladata, hogy rávezesse a fiatalokat az igaz, a jó, a szép és a szent tisztelésére, hogy megtanítsa őket ezek mellett dönteni, a hamisat, a rosszat, a csúfot és az ordenáret elutasítani. Az Egyház társadalmi tanításának kompendiumában ezt olvasuk: „A világi hívőnek úgy kell cselekednie, ahogyan azt a bölcsesség diktálja a számára: ez a megkülönböztetés erénye, amely képessé teszi arra, hogy a valódi jót minden helyzetben felismerje, és alkalmas eszközöket válasszon, hogy azt végbevigye. (...) Végeredményben a bölcsesség olyan erény, amely érett gondolkodást és felelősség tudatot kíván, amely által a helyzet tárgyilagos ismeretéből kiindulva és a jót tenni akarva képesek vagyunk meghozni döntéseinket.” (ETTK 547–548)

Ennek a bölcsességnek az Evangélium a forrása. „Jézus tanítványának lenni állandó készséget jelent arra, hogy elvigyük másokhoz Jézus szeretetét, és ez spontán módon bárhol megtörténhet, utcákon, tereken, munka közben, egy úton.” (EG 127) Az evangéli-

Láttam Istent!

Istent keressük egész életünkben, pedig ott van a szemünk előtt, ott van, ahol szeretet van. Ha ezen „szemüvegen” keresztül nézed a történeteket és az embereket magad körül, akkor nem a szemetet veszed észre, hanem a szeretetet. E látásmód kialakításában, jeleként segít az alábbi két írás.

1. Azt gondolod, hogy van még időd?

Gondoltál már arra, hogy száz év múlva - például 2123-ban - mindannyian el leszünk temetve, beleértve a rokonainkat és barátainkat is?

Idegenek fognak élni az otthonainkban, amelyekért olyan keményen küzdöttünk. A kedvenc autónk, amire egy vagyont költöttünk, valószínűleg fémhulladék lesz. Az unokáink, dédunokáink alig fogják tudni, kik is voltunk, csak „megkoptottan” fognak emlékezni ránk. A halálunk után néhány évig még emlékezetükben tartanak, aztán már csak portré leszünk valakinek a könyvespolcán. Néhány évvel később képeink és tetteink a történelem feledésébe kerülnek.

Ha megállunk és elemezzük ezeket a kérdéseket, akkor talán megértjük, mennyire csupán illúzió az, hogy sok mindent szeretnénk megkapni az élettől.

Mindig egyre többre és többre törekszünk anélkül, hogy lenne időnk olyan dolgokra, emberekre, pillanatokra és kapcsolatokra, amelyek igazán számítanak ebben az életben.

Ha képessé válunk arra, hogy megváltoztassuk a gondolkodásunkat, látásmódunkat, és ne csupán az evilági, fontosnak ítélt dolgokkal törődünk, akkor talán hamarabb eljutunk abba az állapotba,

hogy élvezzük az életet.

Élvezzük a sétákat, amire eddig sosem szakítottunk időt. Élvezzük az öleléseket, a beszélgetéseket, nevetéseket, az étel ízét, a jól elvégzett munka örömét, a gyógyulás folyamatát stb.! Ezek lesznek a legszebb és legjobb pillanatok, amelyekre emlékezni fogunk és mélyen magunkba vésünk.

Így tölthetjük meg az életünket örömmel, és egyre inkább kiszorítjuk az aggodalmaskodást, a türelmetlenséget, az elégedetlenséget, az irigységet, az önzést.

Azt gondolod, hogy van még időd?

Most, a mai nap még rendelkezésedre áll! A holnap már bizonytalan! Most tedd meg azt, amit megtehetsz!

2. Engedd el a félelmeket!

Mi a félelem, az aggodalmaskodás?

Úgy is meg lehet fogalmazni, hogy valamiféle balsejtelem. Sőt, inkább balsejtelem-sorozat. Az ember aggódik: mi lesz ebben a helyzetben, de utána azért aggódik, ami majd abból következik. Leesik egy pohár: hogyan tüntetem el a szilánkokat? Mi van, ha észreveszik? És az ember egy hosszú aggódásfonalat sző magában, ami tele van csomókkal. A félelem talán a legjobban egy csomós kötélhez hasonlítható. Amikor félünk, ösztönösen rászorítunk erre a kötélre, magunkban jajgatunk, és a csomó csomóját is képesek vagyunk megalkotni.

A gyerekeim cserkészvezetők, egyszer hazajöttek egy cserkész táborból, és amikor valami aggódás volt, csak ezt kiabálták: „5Mózes 15,3” – mert ott ez a mondat van: „Engedd el!” Azóta ez a vicces mondás járja nálunk, ha valamitől félünk.

Mondjuk, ha főzök, és éppen leégett a rizs, akkor elhangzik a jelszó: „5Mózes 15,3”. Nem fűzik hozzá, de tudom: „Engedd el!”

Az elengedett félelem, aggodalom helyébe erőt, szeretetet és józanságot kapunk. Az erőt, amely folyton hatni akar, nem nyugszik bele, nem zárkózik be; a szeretetet, amely egy vonzerő; és a józanságot, amely tiszta gondolkodást jelent.

Ez a három fogalom vagy érzés nagyon hiányzik a mi világunkból. Talán épp félelmeink miatt. Olyan erősen fogjuk mindazt, ami miatt aggódunk, hogy egy helyben topogunk, és nem lesz erőnk szeretni, és nem lesz erőnk józanul gondolkodni.

De ha ez így van, akkor sem hátulról kell kezdeni az újraépítkezést. Sokszor ezt tesszük pedig. Elkezdünk számolni, józanul gondolkodni, aztán ehhez egy kis szeretetet ragasztunk, és végül összeszedjük minden erőnket, hogy valami mást tegyünk, mint amit eddig. A történet fordított. Isten megadja az első lendületet, ha képesek vagyunk egyszer elhagyni aggodásainkat; akkor a szeretet még tovább lök, és mindeközben és a sornak a végén józanul végiggondoljuk az életet.

Ha valakit megbántottam, sohasem a józanság fog az igazi bocsánathoz elvezetni. Először erőt meríték, aztán kérem a szeretetet, végül józanul meggondolom, hogy hol vagyok én ebben a történetben, és hol a másik. Csak ez a jó sorrend.

Különben hivatalnokként a másik nyakára járhatok, és soha el nem engedem sem a másik, sem a saját vétkemet.

Fekete Ágnes ref. lelkész

um közlésének a család a legmegfelelőbb helye. Ha a családban a gyerekek megérik azt az örömet, amely az evangéliumból árad, olyan erőforrást kapnak szüleiktől, amely képessé teszi őket a bölcs döntésekre és az ebből következő helyes cselekvésre. „Nem kell azt gondolnunk, hogy az evangéliumi üzenetet mindig előre meghatározott formulákkal vagy olyan pontos szavakkal kell átadni, amelyek abszolút változtathatatlan tartalmat fejeznek ki.

Ez az üzenet oly változatos formában adódik át, amelyeket lehetetlen volna leírni vagy egy listába foglalni, s amelyeknek a maga megszámíthatatlan gesztusával és jelével Isten népe kollektív anyja.” (EG 129)

Hogyan tudjátok az evangélium szellemiségét munkahelyeteken, lakókörnyezetetekben, a mindennapi élet forgatagában (pl. a közlekedésben) megélni, terjeszteni? Hogyan érhetitek el, hogy az emberek elfogad-

janak, együttműködjenek veletek akkor is, ha nem mindenben értenek veletek egyet?

Sokszor gondolkodom arra – folytatta az édesapa –, hogy azt olvassuk az evangéliumban „Ne aggódjatok tehát a holnapért; a holnap majd aggódik önmagáért. Elég a napnak a maga baja.” (Mt 6,34) Most épp a fiunk holnapjáért aggódom, azon, hogy hogyan tud majd boldogulni a mai csak a pénzszerzésre, a másik ember kihasználására és le-

győzésére törekvő társadalomban, ahelyett, hogy annak örülnék, hogy rá tudtuk vezetni: nem a tanárt, az iskolát kell legyőznie, hanem saját magát. Abban bízom, hogy ezen az úton fog tovább haladni, mert a társadalmi igazságosság és a társadalmi szeretet csak az önmagukat legyőzni képes, jóakarátú emberek együttműködése által valósulhat meg.

*Bíró László
Magyar Kurír,
Fotó: Kristók J.*

A balgák és az okosak tábora

A szél és a víz versenyre keltek egymással, melyikük az erősebb.

– Próbáljuk ki az erőnket ezen a nagy kövön itt – mondta a szél, a völgykatlant elzáró hatalmas sziklára mutatva.

– Legyen – mondta a víz.

A szél nekiveselkedett, összeszedte minden erejét, s hatalmas fuvallattal próbálta odébb gördíteni a sziklát. Azonban csak a port tudta lefújni a tetejéről: maga a szikla meg sem mozdult. A víz ekkor apró kis patakocska képében kezdett folyni a szikla körül, s lassan körülnyaldosta. A szél hangos kacagásban tört ki. – Na hiszen! Ha én minden erőmmel sem voltam képes megmoccantani ezt a nagy követ, nemhogy eltüntetni az útból, akkor majd épp ennek a jelentéktelen kis vízerecskének sikerülne! A patak azonban nem törődött a gúnyolódásával, továbbra is játékosan körülcsobogta a sziklát. Teltek az évek, évtizedek, majd évszázadok. A szikla mind kisebbre és kisebbre kopott: a végén már csak apró kavics maradt belőle, melyet a patak játszva tudott hátára venni és towarepíteni.

Az okosság és a balgaság ellentétpárja a tíz szűz példabeszédében olyan aspektusban jelenik meg, ami mit sem veszített aktualitásából az elmúlt kétezer év során. Az evangélium azokat nevezi balgáknak, akik csak a jelenben akarnak ragyogni, tündökölni. Csakis itt, most, azonnal akarják élvezni az életből, ami szerintük élvezhető, kifacsarni a mindennapokból

azt a boldogságot, amit ők annak tartanak, a jövővel pedig nem törődnek. Távlati cél, egész életükön átragyogó vonzás nincs, ezért nem törődnek azzal sem, mi mindent áldoznak fel a pillanat oltárán, elvesztegetve ezzel az igazi értékek elérésének lehetőségét. Okosnak nevezi azonban Jézus azokat, akik nem csak a pillanatot akarják megélni, akik egy örökkévalóságon keresztül akarnak fényleni, ezért felkészülnek a jövőre, különösen is a végső nagy találkozásra, számonkérésre.

Mennyire jellemző, hogy már a földi élet tekintetében is csak az orráig lát az emberek többsége! A párkapcsolatait a mai fiatalok többsége úgy éli meg, hogy mire odajutna, hogy az egyetlent, az Igazit megtalálja, már régen nincs mit adnia neki. Nem tudja semmivel kifejezni, hogy tényleg ő lenne az egyetlen, az igazi, ezért nem is lesz más, csak egy a sok közül. Hányan és hányan tékozzolják el szűkös vagy akár bőséges anyagi javaikat gyakorlatilag felesleges dolgokra, ami valóban csak a pillanatnyi, felszínes ragyogást szolgálja. Amikor pedig valóban komoly szükség lép fel az életükben, vagy mások szorulóinak lényegesen a segítségükre, akkor nincs hová nyúlni. Sokan nem vállalnak gyermeket, vagy legalábbis több gyermeket, hogy a jelenlegi viszonylagos jólétet, kényelmet ne veszélyeztessék. Néhány évtized múlva pedig szociális otthonok szűkös, túlszűfolt szo-

bácskáiban kötnek ki, minden jóléttől és kényelemtől távol. Kétségbeejtő a jövő kilátásait tekintve az az értelmetlen pazarlás is, amit a természet kincsei, energiatartalékai terén művel a mai társadalom embere.

Igen, sajnos az evilági élet komolyabb, jelentősebb értékeit is feláldozzák sokan a jelen pillanat ragyogásának, élvezetének oltárán, nem is beszélve az örök életéről, az örök boldogság távlatáról! A példabeszédében szereplő okos szüzeknek szintén ég a lámpájuk: vagyis ők is megélik a jelen pillanatot, ők is értékelik a jelenben azt, ami valóban értékes. Azonban a jövőre is gondolnak, várják az életük igazi beteljesülését, készülnek az Istennel való találkozásra. A balgák azok, akik szinte semmire sem tudnak várni, kellőképpen felkészülni, akik mindent azonnal akarnak elérni, birtokolni, elfogyasztani. Az okosak azonban gyűjtögetik az „olajat”, amely mind a földi életben, mind egy örök életen át képes megtartani bennük a világosságot. Gyűjtögetik az örök élet kincseit: vagyis időt szánnak az imádságra, az Istennel való kapcsolat ápolására, valamint az önzetlen szeretetből fakadó jótettekre. Ezek a pillanatok élő ember számára értelmetlen dolgok, látszólag semmi gyakorlati hasznuk nincs. Hosszú távon mégis ezek teszik már itt a földön is értékessé, boldoggá az életüket. A halál után pedig csakis így találhatják nyitva azt a bizonyos kaput, amely az örök lakomára vezet.

2023.11.12.

Laudetur közösségtől

Felséges királyom, én kiállom a próbát

Gondolatok Krisztus Király ünnepén

Néhány évvel ezelőtt november vége táján a hittanórán Krisztus Király ünnepéről tanultunk. Beszélgettem e témakörben a gyerekekkel. Mindenféle kérdéseket tettek fel, ami gyermeki gondolataikban felmerült. Vannak-e szolgái a király Krisztusnak? Milyen a palotája? Van-e hatlovas hintója? Szokott-e vadászni az erdőben? Milyen a korona a fején? Mivel Krisztus királysága bizony nem nagyon hasonlít más földi királyok uralkodásához, elég nehéz volt megmagyaráznom a gyerekeknek, hogy Jézus egészen más értelemben király. Jézus a mi szívünk királya szeretne lenni, s ha kiálljuk a földi

élet próbatételeit, akkor eljuthatunk az ő országába, a mennybe. Az óra vége felé aztán eljátszottuk a hittanos gyerekekkel, hogy mit mondanának majd, ha a mennyben odaállnak Krisztus trónja elé. A legmagasabb fiút kiültettem előre a tanári székre, ő alakította Krisztus Királyt. A gyerekek pedig egyesével elébe járultak, térdet hajtottak és előadták mondandójukat. A játék igen vidámra sikerült. A legszívverítőbb az volt számomra, amikor az egyik kislány kiállt, térdet hajtott a rög-tönzött trón előtt, az egyik kezét a szívére tette, a másikat pedig eskütelészerűen magasra emelte és bátran a következő

mondta: „Felséges királyom, életem, halálom a kezébe ajánlom, én kiállom a próbát.” A következő pillanatban már a földön feküdtek a gyerekek a nevetéstől. Nekem még a könnyeim is kijöttek a kacagástól, annyira tetszett a kislány magabiztos kiállása. Néhány perc múlva, amikor kezdett mindenki megnyugodni és visszaülni a helyére, mosolyogva kérdeztem e magabiztos kislányt. Hát ez a mondat honnan jutott az eszedbe? Elmondta, hogy előző este mesét olvasott az igazságos Mátyás királyról és abban mondta egy bátor szegénylegény a királynak: „Felséges királyom, életem, halálom a

Egyházközségi hírek

Tájékoztatjuk a Kedves Testvéreket, hogy Marton Zsolt Váci Megyéspüspök Atya 2023. november 3-ai hatállyal az Érsekvadkerten szolgálatot teljesítő atyákra bízta Drégelypalánk és Ipolyvece lelkipásztori szolgálatát is. Gyuri atyának és József atyának tehát a jövőben Érsekvadkert, Pusztaberki, Dejtár, Drégelypalánk és Ipolyvece településeken kell lelkipásztori szolgálatot végezni. Érsekvadkerten a szentmisék számában és rendjében egyelőre nem tervezünk változást. Ha mégis előfordul, hogy valami liturgikus esemény nem a megszokott időpontban lesz, azt időben közöljük. Kérjük ehhez a helyzethez a Kedves Testvérek megértését. Imádkozzanak lelkipásztorainkért és új papi hivatásokért, mert sajnos kevés pap van.

November 30-án, csütörtökön lesz templomunk védőszentjének Szent András apostolnak az ünnepe. A búcsúi szentmisét csütörtökön este 5 órakor tartjuk. A szentmisét bemutatja és szentbeszédet mond Dr. Varga Lajos váci segédpüspök atya.

December 1-én lesz a hónap elsőpénke, délelőtt felkeressük otthonukban az idős-beteg Testvéreket a szentségekkel. Számukra ez lesz a karácsonyra való lelki előkészület alkalma.

Adventi koszorú készítésre várjuk a családokat december 2-án szombaton délután

2 órára a Cserkész házba. Jelentkezni a hitoktatónál lehet.

December 3-án lesz advent első vasárnapja. Szombaton az előesti szentmise elején meggyújtjuk a templomi adventi koszorúnkon az első gyertyát. A szombat esti szentmisét követően a Hősök terén a község adventi koszorúján is meggyújtjuk az első gyertyát.

Az első Rorate - Hajnali szentmisénk december 4-én hétfőn reggel 6 órakor lesz. Az adventi időben hétfőn, kedden és szerdán reggel 6 órakor tartunk hajnali szentmisét, csütörtökön, pénteken és szombaton este 6 órakor vannak adventi szentmisénk.

December 8-án, pénteken a Boldogságos Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának fő ünnepe lesz, ezen a napon reggel 6 órakor és este 6 órakor mutatunk be szentmisét.

December 10-én advent második vasárnapján templomunkból közvetíti a szentmisét a Magyar Katolikus Rádió és a Kosuth Rádió. A közvetítés miatt 10 óra 4 perckor kezdődik ezen a vasárnap a második szentmise. Kérjük a szentmisére érkező Kedves Testvéreket, hogy ¼10-re érkezzenek meg a templomba.

Az adventi lelkigyakorlat december 14-én, csütörtökön, 15-én, pénteken és 16-án,

szombaton az este 6 órakor kezdődő szentmisék keretében lesz megtartva. Mind a három este 5 órától szentgyónási lehetőség lesz. Szeretnénk kérni a Kedves Testvéreket, hogy végezzék el időben a karácsonyi szentgyónásukat, mert, az ünnepek alatt nem biztos, hogy tudnak az atyák gyóntatni.

December 17-én vasárnap délelőtt fél 10-kor közös hálaadó szentmisére hívjuk a jubiláns házaspárokat, akik 25, 50, 60, vagy annál több esztendeje kötöttek szentégi házasságot templomunkban.

Ugyancsak december 17-én délután 5 órakor lesz a szokásos Karácsonyi Hangverseny templomunkban.

Idei évben az utolsó rorate- hajnali szentmisét december 22-én, pénteken reggel 6 órakor tartjuk. Ezen a napon esti szentmise nem lesz.

December 24. advent 4. vasárnapja. Szombaton este és vasárnap délelőtt a szokott módon megtartjuk a szentmiséket, ezek még adventi szentmisék.

A terveink szerint a Karácsonyi éjféli szentmise a megszokottól egy órával korábban december 24-én 23 órakor lesz megtartva. Ennek az az oka, hogy a lelkipásztorainknak négy településen kell karácsonyi éjszakai szentmisét bemutatniuk és karácsony első és második napján is határozott szentmisét kell végezniük.

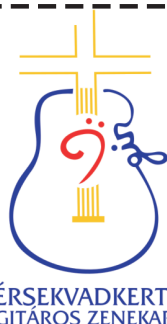
December 25-én és 26-án is vasárnapi miserendet tartunk. Templomunkban reggel 8 órakor és délelőtt fél 10-kor Pusztaberken pedig délelőtt 11 órakor mutatunk be ünnepi szentmisét.

December 31-e a polgári év utolsó napja ebben az évben vasárnapra esik, ami egyben Szent Család vasárnapja is. December 30-án, szombaton a szokott módon megtartjuk az előesti szentmisét és vasárnap reggel 8 órakor, Pusztaberken 11 órakor mutatunk be délelőtt szentmisét. Ezen a vasárnapon kivételesen a fél 10-es szentmise elmarad, mert délután 5 órakor kezdődő szentmisében tartjuk az év végi hálaadó szentmisét a Te-Deum-ot. A családok megáldását a szombat esti és a vasárnap reggeli szentmise keretében végezzük.

A sekrestyében már lehet a jövő évre szentmise szándékot előjegyeztetni. Kérjük azokat, akik január hónapra terveznek szentmisét írtani, ezt minél hamarabb tegyék meg, mert a Vadkerti Harangok karácsonyi számát december 9-én nyomdába kell, adjuk. Akkor tudjuk január hónapra íratott szentmiseszándék az újságba beletenni, ha ezt addig előjegyeztetük.

Gitáros szentmise

*Szentmise gitáros zenei szolgálattal
a Szent András
plébániatemplomban:
2023. december 10., vasárnap 10:00*

kezedbe ajánlom, én kiállok a próbát.”

Ez a kedves, mosolyfakasztó gyermeki mondat alkalmas arra, hogy megértsük az Evangélium minden nap e számban olvasható sorait, Krisztus Király ünnepének lényegét. Olvastunk abban a végső ítéletről, melyet senki sem kerülhet el közülünk. Mindannyiunk számára próbatétel a földi lét. Ezt a próbát kiállni azt jelenti, hogy az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlása a mindennapi életünk részét képezi.

Érdemes hát a kislány szavait komolyan venni, nap mint nap Jézusnak elmondani. Kiállok a földi élet próbáját azzal is, ha

minden emberre úgy tekintek, hogy felfedezem arcán Krisztus arcvonásait. Minden veszély és kikacagás ellenére is bátran vállalkozom Jézus követésére, mert egyedül ő mutatja meg nekünk a mennyországba vezető utat. Jézus az én életem királya, a szívem királya, akinek szolgálni szeretnék, valahányszor segíték embertársaimnak. Mindent az örök élet reményében teszek, mert az ítéleten az igazak táborának tagja szeretnék lenni. Legyen ebben segítségünk a most kezdődő adventi, a lelkeinkben szállást készítő időszak!

(István atya nyomán)

Szentmiseszándékok

December

1. Péntek - Kovács János, felesége Dósa Margit, két vejük, szülei, testvéreik, élő és elhunyt hozzátartozók
2. Szombat - Mrekvicska Ignác, felesége Szabó Margit, Szabó Vince, felesége Kormosó Ilona, Csillag Gyula és szülők
- Nagy Károly és Erdős János családjának élő és elhunyt hozzátartozói
- Balogh és Tokodi család élő és elhunyt tagjai
- Temela család elhunytjai
- Kaba Antal, szülei, a család élő és elhunyt tagjai
3. Vasárnap - Pincze András, felesége Nagy Anna, szülei, fiuk Ferenc, Busai Kázmér és szülei
4. Hétfő -
5. Kedd -
6. Szerda -
7. Csütörtök - Holman Arnold
8. Péntek - Fábián Ferenc, felesége Kristók Mária, szülei, nagyszülei és hozzátartozók
9. Szombat - Szabó Gergely, felesége Kristók Mária, élő és elhunyt hozzátartozók
- Vitéz János, testvére József, szülei, nagyszülők, a család élő és elhunyt tagjai
- Pálkás István 8. évforduló, felesége Dósa Erzsébet, testvéreik és a család élő és elhunyt hozzátartozói
- Csabák Dávid 4. évforduló, élő és elhunyt hozzátartozók
- Orem András, felesége Nagy Erzsébet, szülei, testvéreik, fiuk, menyük, vejük, násza Kovács Sándor, felesége Káposzta Margit, fiuk Sándor
10. Vasárnap - Pistur József, apósa, anyósa, szülei, nagyszülei, testvérei
- ifj. Nagy József, szülei, testvérei, vejei, apósa Murányi Lajos, felesége és hozzátartozók
- Szabó János, felesége Boda Ilona, szülei, menyük, élő és elhunyt hozzátartozók
- Laczó János, felesége Szrenka Erzsébet, fiuk János, szülők, Fábián István, felesége Kövér Margit, fiuk László, testvére Rozália, szülők, élő és elhunyt hozzátartozók
- Urbán Jánosné Erdős Mária 4. évforduló, élő és elhunyt hozzátartozók
11. Hétfő -
12. Kedd - Antall József miniszterelnök lelki üdvéért, halálának 30. évfordulóján
13. Szerda -
14. Csütörtök -
15. Péntek - Pistur István, fia István és testvére János,

- szülei és nászuk Gál László, felesége, élő hozzátartozók
- Kordics Károly, felesége Kristók Erzsébet, vejük Péter és elhunyt hozzátartozók
16. Szombat - Pap Ádám, nagyszülei és élő családtagjai
- Híves Mihályné Mrekvicska Julianna, férje, a Híves és Mrekvicska család élő és elhunyt tagjai
- Csordás, Boda és Valent család élő és elhunyt tagjaiért
- Bozsonyik János és szülei 13. évforduló, élő és elhunyt hozzátartozók
17. Vasárnap -
18. Hétfő -
19. Kedd -
20. Szerda -
21. Csütörtök -
22. Péntek -
23. Szombat - Czinege Istvánné és hozzátartozók
24. Vasárnap -
25. Hétfő -
26. Kedd -
27. Szerda - Molnár János és hozzátartozók, Pásztor Ignác, dr. Mészáros Ede, felesége Margit lelki üdvéért
28. Csütörtök - Boda István, testvére Gyuszika, felesége Csillag Anna, a Boda és Csillag család élő és elhunyt hozzátartozók
29. Péntek - Nagy Ignácné Vitéz Anna 10. évforduló, férje, szülei, testvéreik élő és elhunyt hozzátartozók
- Kovács János, felesége Paulicsek Erzsébet, szülei, testvéreik élő és elhunyt hozzátartozók
30. Szombat -
31. Vasárnap -

Ez történt

Keresztelések

34. Makó Balázs Ruben
(Makó Balázs – Berki Edina)

Temetések

31. Péter Istvánné
Füleki Erzsébet (1933)
32. Bulejka József (1947)

Vadkerti Harangok

Az Érsekvadkerti Katolikus Egyházközség lapja
Szerkeszti az Érsekvadkerti Kolping Család Egyesület
Felelős kiadó: Máthé György plébános
Nyomtatás: Z-HORV Stúdió
 Internet cím: <https://www.ersekvadkert.vaciegyszazmegye.hu>
 email: emje52@gmail.com